

Somriures

El relaxament de les restriccions lligades a la pandèmia ha tingut un important punt d'inflexió amb la retirada de l'obligatorietat de portar mascareta als espais interiors. La mesura ha generat situacions sorprenents i, en molts casos, gratificants.

Com a professor de secundària he pogut retrobar o (segons com) descobrir el somriure dels alumnes. Dos anys amb el morrió posat han fet que a la majoria d'aquests nois i noies els hagi conegut directament amb mascareta.

En molts casos no sabia quina cara feien i m'he adonat, un cop s'han destapat el rostre, que no sempre coincideix amb el que havia construït la meva imaginació. A ells els va passar el mateix amb mi, n'estic segur. Per això, quan en tornar de les vacances de Setmana Santa ens vam veure les fesomies, vam dedicar el primer moment de classe, sense dirnos res, a descobrir-nos i aprendre a reconèixer-nos. N'hi ha que si en aquell moment me'ls hagués trobat pel carrer sense mascareta no els hauria pas identificat. De manera invariable, a totes les classes en què vaig entrar aquell dia la rebuda va ser un bé de déu de somriures i alguna rialla mal dissimulada: els feia gràcia mostrar el seu rostre i els feia gràcia descobrir

el meu. Va ser un instant insòlit que contenia, alhora, l'emoció de la descoberta i un pessic de la màgia que tenen els petits gestos quotidians que, durant dos anys, han quedat amagats rere un bocí de tela. Somrèiem. I allò que durant tant de temps havíem hagut d'intuir es dibuixava ara de manera nítida en cada semblant i il·luminava aquelles joves fesomies com si una aura de claror les envoltés.

És sabut que molts cops no ens adonem del que tenim fins que ho perdem o, fins i tot, en valorem la mesura justa més tard, quan, si tenim sort, ho recuperem. Sona tòpic, però és cert. Havíem après a concentrar en els ulls la comunicació facial. Hem malbaratat milions de rialles i somriures que, tot i anar adreçats a persones concretes, ningú no ha arribat mai a veure. Penso gaudir, doncs, del redescobriment dels somriures i, a partir d'ara, els rebré com els primers brots verds de primavera, com l'aigua de la pluja després d'una llarga temporada de sequera.

Perdre i recuperar, redescobrir allò que s'havia perdut, és una manera d'aprendre. No convido pas a anar per la vida com un ximple, com qui passeja per la realitat de cartó pedra d'un parc d'atraccions, amb un somriure permanent i els ulls esbatanats, amb la felicitat postissa provocada per emocions tan intenses com superficials i efímeres. No.

Es tracta només de posar en valor i donar sentit, ara que els hem recuperat (i, per tant, redescobert), als somriures agafats al vol, quotidians, sovint discrets, que se'ns adrecen.

